

Vrijwilliger van het seizoen: de Herfst-Winter-Lente-Zomer

Om bijzondere vrijwilligers in het zonnetje te zetten, wordt er elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen' verrast door de voorzitter van HSV, met mooie bloemen van

BLMBNDR 'T LOO

Bezoek de website op:

<http://www.bloembinderijheiloo.nl>

en een waardebon van

Bezoek de website op:

<https://www.herberg-jan.nl>

Een Vereniging als HSV drijft op de kracht van vele vrijwilligers. De een doet dit - de ander dat, de een doet veel - de ander iets minder, de een loopt al jaren rond en de ander komt net kijken.

Vrijwilligers: allemaal op de eigen wijze Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Zoals ook de seizoenen van een Jaar: de Lente, de Zomer, de Herfst en de Winter.....

vraag aan mensen welk seizoen ze het meest belangrijk of het prettigste vinden en je krijgt allemaal verschillende antwoorden. Maar juist door de afwisseling en het samenspel van alle vier seizoenen, is er het evenwicht in de natuur. En zien we steeds opnieuw die mooie dingen, die specifiek voor dát seizoen zijn.

Wij kiezen daarom elk kwartaal een 'vrijwilliger van het seizoen'.

*In de **Herfst** is dat een vrijwilliger die al jarenlang rondloopt en veel kennis en ervaring met zich meedraagt. In de **Winter** wordt er iemand belicht, die vanwege hoge leeftijd niet meer actief is bij HSV, maar dat wel lang is geweest en daarmee heeft bijgedragen aan de vereniging, zoals die zich heeft ontwikkeld (historisch perspectief). In de **Lente** laten we zien hoe een aanstormend talent onder de jonge vrijwilligers een frisse wind door HSV laat waaien. En in de **Zomer** wordt een vrijwilliger in de volle zon gezet, omdat hij of zij de brug vormt tussen jong en oud (de verbinding).*

Die cyclus wordt herhaald. We maken de cirkel rond.....

Dit jaar besloot ik de vrijwilligsters van de Lente en de Zomer in een tweeluik te zetten.

Het gaat om dochter Michelle Geesken en moeder Danielle (Daan) Bohncke.

Mooi zichtbaar wordt de overdracht van het 'vrijwilligersgen' van de ene op de andere generatie, zoals we dat regelmatig zien binnen HSV. Goed voorbeeld doet goed volgen!!

*In de lente besloot ik Michelle Geesken in het zonnetje te zetten.
Zij is bij HSV niet weg te denken en ondanks haar jonge leeftijd vaak een rots in de branding.
Drijfveer achter het Dames 1-team en vaak ook bij de kantine, waar ze met haar horeca-achtergrond
wel weg weet met wat er van haar wordt gevraagd.
En hoe doortastend ze vaak ook is.....ze blijft altijd bescheiden. Een mooi mens, die Michelle!*

Vrijwilliger van de Lente: Michelle Geesken

Ze was heerlijk met haar teamgenoten aan het trainen, onder de bezielende leiding van René Groot, toen ik met het mooie roodgele boeket het veld opstapte. En ze had eerst echt géén idee dat het voor haar was. Het had natuurlijk ook voor René kunnen zijn, met alles wat hij als vrijwilliger voor HSV doet. Maar ik kwam toch echt voor Michelle.

Haar teamgenootjes hadden het eerder door....en dat laat ook weer haar bescheidenheid zien. Maar toen het eenmaal duidelijk was, brak er een grote glimlach door. En toen ze voor de foto op enig moment bijna gejonast werd door de andere meiden, was het dikke pret.

Michelle Geesken, geboren in februari 1992, is al van baby af aan bij HSV thuis. Haar moeder Danielle speelde destijds bij de dames en haar vader Edward bij de selectie. De ouders van Danielle waren in die tijd vrijwilliger in de kantine van het oude complex aan de Bayershoffweg. Dus werd Michelle in het flessenhok gestationeerd, waar opa en oma een oogje in het zeil konden houden. Of, als ze geen dienst hadden, liepen ze met hun kleindochter in de kinderwagen langs de lijn bij hun dochters te kijken. Want ook Suus (de zus van Danielle, welbekend bij velen) voetbalde destijds bij de Dames.

“Alles was HSV thuis. Mijn ouders hebben elkaar hier ook leren kennen. Ik geloof zelfs dat ze van mij niet eens een gewoon geboortekaartje hebben, maar wel een uitgeknipt stukje uit de HSV'er.” Michelle werd geboren in februari '92 en in mei van dat jaar werd het damesteam van Danielle en Suus kampioen. Toen al was de kleine Michelle er bij en mocht ze met haar moeder mee op de foto.

Michelle als baby bij moeder Danielle (Daan) op schoot, bij het behalen van het kampioenschap in mei 1992

De actieve voetbalcarrière van Michelle zelf bij HSV begon op haar 6e. Eerst met de jongens meespelen natuurlijk, en later in een meisjesteam. Al op haar 14e viel ze vaak in bij het damesteam onder coach Michel Mannes. Gewoon meespelen met vrouwen, die een stuk ouder waren. Dan speelde ze vaak zowel op zaterdag als zondag een wedstrijd.

Vanaf haar 18^e ging ze echt naar de dames over. Jannes Meijer was toen coach en Daisy Veerkamp aanvoerder. Later, toen Daisy er na een bevalling een tijdje uit was, namen Sandy Ruijter als coach en Michelle als nieuwe aanvoerder de organisatie over en dat deden ze tot voor kort steeds samen.

Nu Sandy soms moet werken op zondag, is het vooral Michelle die de kar trekt.

En dit was niet haar eerste vrijwilligersklus. “Ik ben er mee opgegroeid. Als kind mocht ik mijn ouders al helpen in de kantine. En omdat ik, toen ik wat ouder was, allerlei bijbaantjes in de horeca heb gehad, was ik daar ook best handig in. Dus werd ik veel gevraagd.” Die bijbaantjes had Michelle tijdens de middelbare school en haar latere studie Media en Communicatie. Zij combineert al die verworven vaardigheden inmiddels bij Vermaat, van waaruit ze een aantal dagen in het restaurant van het NoordWest-Ziekenhuis werkt, maar daarnaast ook een aantal dagen werkzaamheden verricht op het gebied van Marketing en Communicatie. “Ik vind die afwisseling echt fijn, want ik ben zeker niet gemaakt om 4 dagen per week achter de computer te zitten.”

Voor HSV vindt ze het heel leuk om af en toe op haar vakgebied ‘klusjes’ te doen. “Ik heb bijvoorbeeld in het verleden de posters voor de Snertloop gemaakt. Of voor de maandelijkse activiteiten, die in het verleden afwisselend door alle teams werden georganiseerd.” En inmiddels heeft de nieuwe sponsorcommissie haar ook weten te vinden en ondersteunt ze bij een aantal uitvoeringszaken.

Mijn vraag wat ze fijn vindt aan vrijwilligerswerk, zet haar even aan het nadenken. “Weet je, eigenlijk vind ik het niet meer dan normaal. En het voortouw nemen zit wel echt in mijn systeem dus. Bij ons team werkt dat ook zo. Bovendien is het altijd gezellig dus doe ik het graag. Alleen...als iedereen kan is er niks aan de hand, maar het gebeurt ook wel eens dat ik heel veel heen en weer moet bellen om

ons team compleet te krijgen. We hebben op dit moment ook geen keeper. Best een dingetje.” Toch blijft ze overwegend positief. “Ik merk ook dat het wordt gewaardeerd en dat is fijn.”

Vader Edward heeft lang de coördinatie van de kantinediensten op zondag op zich genomen en vervulde samen met moeder Danielle zelf ook veel van die diensten. Maar na vele jaren vonden ze dat wel genoeg geweest, hoewel ze wel nog vaak achter de bar zullen staan. Sinds dit seizoen hebben Michelles teamgenootjes Maud en Britt de coördinatie overgenomen (superfijn!!). Ook Michelle werd daarvoor gevraagd, maar daar heeft ze vriendelijk voor bedankt. “Ik heb bij mijn ouders gezien wat dat allemaal met zich meebrengt. Dat kan ik naast mijn werk en andere taken bij HSV er echt niet bij hebben.” Maar wel is Michelle heel regelmatig in de zondagploeg opgenomen en dat doet ze met plezier.

Michelle hoopt nog lang te voetballen bij HSV “ondanks dat ik veel dichterbij Foresters woon...”. Ze woont daar samen met haar vriend Ruben van Tricht, die ook als ras-HSV'er betiteld mag worden. Hun liefde voor elkaar is dan ook hier ontstaan. “Mijn vader zei al een paar keer dat er zo'n leuke jongen in het 2^e speelde. Wij gingen met de meiden vaak kijken bij de selectie en ik was het al snel met mijn vader eens.” Ruben speelt nu in het 5^e met een vriendengroep en ook hij verricht regelmatig kantinediensten. Dus nog steeds is het elk weekend HSV geblazen. We zullen wat ruimte in het flessenhok vrijhouden voor kinderwagens in de toekomst 😊

Als ik haar vraag wat zij andere (en mogelijke nieuwe) vrijwilligers van de toekomst – en trouwens ook de actief spelende leden – zou willen meegeven, zegt Michelle: “je maakt hier vrienden voor het leven, als je je daar zelf ook voor inzet. Elke 3 maanden komen wij nog steeds met ons oorspronkelijke team, van toen ik 18 was, bij elkaar. We doen allemaal ons best om hier bij aanwezig te zijn en het is nog altijd heel gezellig”.

Jonge vrijwilligers zijn superbelangrijk voor HSV. Hun grote inzet en enthousiasme – zoals Michelle dat ook uitstraalt – is van wezenlijk belang voor de doorontwikkeling van de vereniging.

Vrijwilliger van de Lente: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, augustus 2023

In de lente werd Michelle Geesken in het zonnetje gezet.

En ik besloot om diezelfde zon in de zomer te laten schijnen op haar moeder Danielle (Daan) Bohncke.

Ook zij is bij HSV niet weg te denken en een rots in de kantine-branding.

Het type 'niet lullen maar poetsen' als het druk is en gezellig meepraten als daar tijd voor is.

Samen met man Edward Geesken bestiert ze met grote regelmaat de kantine op zondag en tijdens evenementen. En met Peter Schoonhoven regelt ze de inkoop. Een mooi mens, die Daan!

Vrijwilliger van de Zomer: Danielle (Daan) Bohncke

Op vrijdag 25 augustus – aan het einde van de zomer – was de opening van het nieuwe seizoen. Traditiegetrouw ingeluid door ons eigen Zomertoernooi, met als openingswedstrijd de derby tegen buurman Foresters. Goed voor een leuke pot op het veld en een goed gevulde kantine daarna. Danielle moest eerst werken, maar kwam daarna naar de kantine gesjeesd om haar plek achter de bar in te nemen. En toen de tweede helft begon, verraste ik haar met de bloemen van Bloembinderij 't Loo en de bon van Herberg Jan. Omdat ze die dik verdiend heeft.

Ze was écht verrast. Natuurlijk konden we op dat moment niet een interview houden, dus daar maakten we een afspraak voor, later die week. Op donderdag bij HSV, “want daar was ze dan toch om alle boodschappen op te ruimen”. Zoals ze dat elke week doet. Danielle (of Daan, zoals velen haar noemen) verzet – ook achter de schermen – veel werk, om de kantine goed op orde te houden. En daarmee ook inkomsten te genereren, die elke vereniging hard nodig heeft.

Bij de meeste van mijn eerdere interviews kwam naar voren, dat vrijwilligerswerk met de paplepel was ingegoten. En dat kinderen al jong hun ouders hielpen en het daarom als vanzelfsprekend zagen. Niet in dit geval. “Nee, bij ons wat het juist andersom. Door mij zijn mijn ouders juist bij HSV betrokken geraakt. Mijn oom Cees (de Waard), de broer van mijn moeder, vroeg of ik samen met

mijn nichtje Monique (van der Laarschot) niet bij HSV wilde komen voetballen. Ik was toen 10 jaar. Mijn ouders hadden zoiets van: wat moet jij nou op voetbal? En ik was zo'n kind dat eigenlijk nergens lang bleef hangen. Een halfjaartje waterpolo, een halfjaartje klassiek ballet, een jaartje jazzballet....het was het steeds niet voor mij. Maar bij het voetballen was het wel meteen bingo! Ik vond het spelletje echt leuk en ook dat het een teamsport was. Mijn ouders werden trouwe supporters, al helemaal omdat ook mijn zus Suus er later bij kwam."

Daan kwam in het eerste meisjesteam en rond haar 16^e in het damesteam. De ouders van Daan werden, naast trouwe supporters, ook vrijwilligers. Zij werden daarvoor gevraagd door Danielles man Edward (ook een levende HSV-legende), omdat er een tekort aan personeel was. Haar vader heeft dat maar liefst 20 jaar gedaan. Eerst in de oude kantine, waar hij achter de bar stond en zijn vrouw, Daans moeder dus, achter de koffiebar. Haar vader heeft na de overgang naar de nieuwe kantine ook nog een tijd samengewerkt met Monique Bakkum.

Het vrijwilligerswerk van Danielle was inmiddels ook al op gang gekomen. Op het oude complex hielp ze bij de mobiele buitenbar. En toen haar dochters Michelle en later ook Fenna gingen voetballen werd ze coach. Eerst bij de jongensteams, waar meisjes in het begin nog worden ingedeeld. En vanaf 11 jaar coachte ze de meisjesteams; eerst samen met Els Beekhuis en later met John Molenaar. In het nieuwe complex deed Danielle eerst 'gewoon' kantinediensten. Haar zus Suus verzorgde samen met Peter Schoonhoven de inkoop. Helaas werd Suus ernstig ziek en overleed ze, veel te jong.

Daan en Suus achter de tap

"Toen Suus ziek werd, ben ik ingestapt om haar te ondersteunen, als het in periodes te zwaar voor haar was. Toen ze overleed, ben ik het blijven doen. Peter en ik kunnen samen goed overweg en inmiddels weet ik precies wat er nodig is. Op maandag kijk ik altijd wat er in het weekend is uitgegaan en ook wat er het komende weekend voor thuiswedstrijden op het programma staan. Dan weet je zo'n beetje wat er nodig is en plaatsen we de bestelling. En op donderdag bergen we alles wat geleverd is dan netjes op."

Er zijn in de kantine nogal wat wisselingen geweest. Daan heeft heel veel mensen zien komen en gaan. Een paar jaar geleden zijn er jongere leden opgestaan om kantineploegen voor de zondag te vormen. Ik vraag Danielle wat ze daar van vindt. "Die jongens en meiden doen het superleuk. Natuurlijk moesten ze in het begin veel leren, maar inmiddels weten ze van de hoed en de rand. Ze doen het echt leuk. Het mooie is daarnaast ook, dat ze nu aan de andere kant van de bar beter snappen dat het soms wat langer kan duren. En soms springt er eentje spontaan even bij.

En het is ook belangrijk dat jongere mensen dit ook gaan doen. Want anders is er straks geen verenigingsleven meer. ”

Ik vraag Daan wat ze het leukste vindt aan haar vrijwilligerswerk. “De drukke zondagen, als er veel thuiswedstrijden zijn of bijzondere wedstrijden van het Eerste en de feestjes, die we organiseren met behulp van het 8e. De gezelligheid van zoveel mensen bij elkaar.....heerlijk! Het is dan vaak wel echt een zootje als iedereen weg is, maar 't is echt gezellig. Ik werk heel graag samen met Pieter (Leering) en Kees-Jan (Beerepoot) tijdens dat soort dagen. Dat voegt gewoon.”

Al eerder werd Edward benoemd. Hij doet ook enorm veel voor HSV en is bij héél veel mensen bekend. Ik vraag Danielle of zij zich soms 'de vrouw van' voelt, omdat Edward misschien wat meer zichtbaar is binnen de vereniging. “Nee hoor, ik snap wel wat je bedoelt, maar zo leeft het zeker niet. We doen veel samen voor HSV, hebben er 2 van onze 3 dochters rondlopen en inmiddels ook 2 schoonzoons. Die dragen ook allemaal hun steentje bij.”

Inmiddels zijn ze beiden al ruim 40 jaar bij HSV betrokken. Ik refereer aan het verhaal dat Michelle vertelde over de kinderwagen in het bierhok. “Ed speelde in het 1^e en ik bij de Dames, allebei op zondag. Dus ja, je moest soms wel.” De liefde tussen Danielle en Edward ontstond ook bij HSV. “We gingen na onze eigen wedstrijd met de meiden altijd nog bij het 1^e kijken. Ik vond hem meteen al leuk, maar hij zag me het eerste halfjaar niet staan. Was met z'n hoofd altijd maar bij het voetbal. Dus het was wel ff aandringen....”

Volgens mij was dat aandringen de moeite meer dan waard. Want als je al zó lang samen bent, bij HSV en daarbuiten, dan moet dat wel échte (club)liefde zijn.

Vrijwilligers zoals Daan zijn superbelangrijk voor HSV. De verbinding waar ze voor kunnen zorgen is van wezenlijk belang voor de doorontwikkeling van de vereniging.

Vrijwilliger van de Zomer: Waardevol. Onbetaald. Onbetaalbaar!

Ellen Popma, september 2023